

Οι τρεις ανύπαρκτες τελευταίες επιθυμίες τού Μεγάλου Αλεξάνδρου

Όπως τυχαίως, έπεσα πάνω σ' ένα κείμενο που είναι αναρτημένο σε διάφορες ιστοσελίδες στο Διαδίκτυο και αναφέρεται στις τρεις τελευταίες επιθυμίες τού Μεγάλου Αλεξάνδρου, λίγο πριν αυτός πεθάνει.

Το αναδημοσιεύω, όπως το βρήκα, σε μια από τις ιστοσελίδες που το έχουν δημοσιευμένο, αυτή τού Κώστα Χαρδαβέλλα:

Ο Μέγας Αλέξανδρος, όταν βρισκόταν στην επιθανάτια κλίνη, κάλεσε τους στρατηγούς του και τους ζήτησε να πραγματοποιήσουν τις τρεις τελευταίες του επιθυμίες, όταν αυτός πια θα έχει πεθάνει.

Η πρώτη ήταν να μεταφερθεί η σορός του στους ώμους από τους καλύτερους γιατρούς της εποχής.

Η δεύτερη όριζε οι θησαυροί που είχε αποκτήσει να σκορπιστούν σε όλη τη διαδρομή μέχρι τον τάφο του.

Η τρίτη ήταν να μείνουν τα χέρια του ελεύθερα να λικνίζονται στον αέρα, καθώς μεταφέρεται προς τον τάφο, για να είναι στη θέα όλων.

Ένας από τους στρατηγούς, έκπληκτος από τις ασυνήθιστες επιθυμίες, ρώτησε τον Αλέξανδρο ποιοι ήταν οι λόγοι. Ο Αλέξανδρος του εξήγησε:

1. «Θέλω οι πιο διαπρεπείς γιατροί να σηκώσουν το φέρετρό μου, για να μπορούν να δείξουν με αυτό τον τρόπο ότι ούτε εκείνοι δεν έχουν, μπροστά στο θάνατο, τη δύναμη να θεραπεύουν».

2. «Θέλω το έδαφος να καλυφθεί από τους θησαυρούς μου, για να μπορούν όλοι

να βλέπουν ότι τα αγαθά που αποκτούμε εδώ, εδώ παραμένουν».

3. «Θέλω τα χέρια μου να αιωρούνται στον αέρα, για να μπορούν οι άνθρωποι να βλέπουν ότι ερχόμαστε με τα χέρια άδεια και με τα χέρια άδεια φεύγουμε, όταν τελειώσει για εμάς ο πιο πολύτιμος θησαυρός, που είναι ο χρόνος».

Και συνέχισε: «Ο ΧΡΟΝΟΣ είναι ο πιο πολύτιμος θησαυρός που έχουμε, γιατί είναι περιορισμένος. Μπορούμε να δημιουργήσουμε χρήμα, αλλά όχι περισσότερο χρόνο. Όταν αφιερώνουμε χρόνο σε ένα πρόσωπο, του παραχωρούμε ένα μέρος από τη ζωή μας που ποτέ δεν θα μπορέσουμε να αναπληρώσουμε. Ο χρόνος είναι η ζωή μας. ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ που μπορείς να δώσεις σε κάποιον είναι ο χρόνος σου! Και εσύ, φίλε μου, αν έχεις τη "διαίσθηση", θα καταλάβεις ποιος, τότε και γιατί σου δίνει το ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ».

Θεωρώ, ότι θα συμφωνήσετε, πως το νόημα τού άνωθεν κειμένου είναι πολύ ωραίο και διδακτικό. Μήπως όμως, παραείναι πολύ καλό για να είναι αληθινό; Μάλλον ναι, αν λάβουμε υπόψιν και τον ανύπαρκτο όρκο τού Μεγάλου Αλεξάνδρου...

Μπήκα στον πειρασμό να ψάξω να βρω, από ποια αρχαία ιστορική πηγή εκπορεύεται το παραπάνω κείμενο, αλλά μάταια... Δείχνει να είναι «ορφανό»... Ή μάλλον, «πόνημα» κάποιων, όπως αυτών που έχουν εφεύρει τον όρκο που προαναφέρθηκε, ή τις περίφημες ρήσεις τού Ισοκράτη περί «αυτοκαταστρεφόμενης δημοκρατίας» και «παιδείας Ελλήνων». Απ' ότι, μάλιστα διαπίστωσα, το συγκεκριμένο κείμενο έχει διαδωθεί και σε ξενόγλωσσες ιστοσελίδες, με την συνήθη πρακτική τού αλυσιδωτού e-mail.

Όταν μιλάμε για Μέγα Αλέξανδρο και ιστορική έρευνα, το πρώτο όνομα που μάς έρχεται στο μυαλό, είναι «Αρριανός». Κι αυτό γιατί, το έργο τού Αρριανού, «Αλεξάνδρου Ανάβασις», θεωρείται από τα πιο αξιόπιστα -αν όχι το πιο αξιόπιστο- ιστορικά έργα που αφορούν την εκστρατεία τού Έλληνα στρατηλάτη. Είναι χαρακτηριστικό δε, ότι ο ίδιος ο Αρριανός, θεωρεί σκόπιμο να διευκρινίσει στον πρόλογο τού έργου του, πως βασίζεται κυρίως σε μαρτυρίες αυτοπτών προσώπων, με κυριότερες τών Πτολεμαίου και Αριστόβουλου, οι οποίοι συμμετείχαν στην

εκστρατεία τού Μεγάλου Αλεξάνδρου. Υπογραμμίζει δε, πως αποφάσισε να αφήσει απ' έξω, στοιχεία που αντικρούονται μεταξύ τους και διάφορους μύθους που αφορούν τον βίο τού Αλεξάνδρου, δίνοντας έτσι έμφαση στην αξιοπιστία.

Αν λοιπόν ανατρέξουμε στο βιβλίο τού Αρριανού και στο κεφάλαιο που αφορά τον θάνατο τού Μεγάλου Αλεξάνδρου, θα διαπιστώσουμε πως δεν υπάρχει τέτοια αναφορά περί...τελευταίων επιθυμιών. Σημειώστε εδώ, πως ο Αρριανός δηλώνει θαυμαστής τού Αλέξανδρου, χωρίς ωστόσο να παραγνωρίζει και τα σφάλματά του (*«Ο ίδιος κατηγορήσα κάποιες πράξεις τού Αλέξανδρου στο σύγγραμμά μου, αλλά καθόλου δεν ντρέπομαι να θαυμάζω τον ίδιο τον Αλέξανδρο»*). Είναι λοιπόν εξαιρετικά απίθανο, να συνέβη κάτι τέτοιο και ο Αρριανός να το θεώρησε τόσο ασήμαντο, ώστε να μην το αναφέρει. Εκτός κι αν δεν αγνοούσε το υποτιθέμενο συμβάν και απλά το κατέταξε στους μύθους.

Πέραν όμως αυτού, διαβάζοντας το έργο τού Αρριανού, καταλαβαίνουμε ότι, το παραπάνω θρυλούμενο «συμβάν», ήταν πρακτικά δύσκολο έως και αδύνατον να συμβεί, για δυο λόγους:

- 1.** Η επιδείνωση τής υγείας τού Αλέξανδρου ήταν ραγδαία. Μέχρι τότε όμως παρ' ότι η ασθένειά του τον ταλαιπωρούσε (ελονοσία ή δηλητηρίαση), δεν κινούνταν ούτε και συμπεριφέρονταν σαν ετοιμοθάνατος. Αντιθέτως, απ' όσο μάς πληροφορεί ο Αρριανός, έκανε συνεχώς σχέδια για το ταξίδι τής επιστροφής.
- 2.** Λόγω τής ραγδαίας επιδείνωσης τής υγείας του, έπεσε κατάκοιτος στο κρεβάτι για δύο μερόνυχτα, έως ότου και κατέληξε. Μέχρι τον θάνατό του, δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει, αλλά ούτε και να κινηθεί, καθώς οι δυνάμεις του τον είχαν εγκαταλείψει.